

gik en Reform af den kommunale Bæftatning i Retning af Indførelsen af Indkomstskat ogsaa i Communerne. Det forekommer mig imidlertid ikke, at denne Betingelse egentlig kan siges at være nødvendig, men at man snarere, saaledes som antydet af den høitærede Finansminister, kunde gaae den modsatte Vej og lade Statens Indkomstskat blive en Beleder for en senere kommunal Indkomstskat. Jeg hører ikke til dem, der navnlig i dette Dieblif. vilde ønske gennemført en Indkomstskat i Communerne. Communalbestyrelserne og Sogneraadene have for Dieblifket ved Eigning af Skat efter Formue og Leilighed en Skjønsfrihed, der vist er overmaade heldig, og som kan komme til at udjevne mange Uligheder, som vilde kunne finde Sted, hvis der var bestemte, faste Regler for Bæftatningen. Alle de, der kjende til Bæftatningen i Communerne, vilde vist indrømme, at den Frihed, som Sogneraadene have til at bæftatte Formue og Leilighed efter et vist Skjøn, er bleven udøvet saa at sige efter den stitigende Scalas Princip, altsaa til stor Lettelse for alle Smaa-folk, og navnlig er der en Stigen, indtil man har faaet alle Gaardmændene med; udover denne Klasse har Stigningen ikke væsentlig strakt sig, og det er netop det Punkt, hvor jeg troer, at der kan blive Tale om en berettiget Reform af den kommunale Bæftatning. Idet jeg har Ordet og er kommen til at tale om den kommunale Bæftatning, vil jeg sige, at jeg vilde kunne være med til at fremme endogsaa en temmelig gennemgribende Reform af den kommunale Bæftatning, ikke fordi jeg, just mener, at der i dette Dieblif er en Nødvendighed eller en krævende Trang, om jeg saa maa sige, for Indførelsen af en Indkomstskat; men der findes dog Punkter i den kommunale Bæftatning, der vistelig trænge til Forandring. Jeg skal da først og fremmest nævne eet Punkt, som i alle Communer har saa at sige vakt almindelig Utilfredshed, idet man ikke er istand til at ligne Skat paa de Behøvere, som ikke have deres Bopæl i Kommunen, men dog drive Næring der, og det ofte en meget betydelig Næring. Dette Forhold er jo navnlig i den senere Tid blevet paataalt og paaanket, saa at det er at haabe,

at der i dette Punkt, som jeg gjerne vilde lægge det høie Thing paa Sinde, maa kunne finde en Forandring Sted. Det er jo ogsaa vist, at saalænge Sogneraadene og Communalbestyrelserne have Myndighed til efter et vist Skjøn at ligne paa Formue og Leilighed, vil der kunne finde mange Willkaarligheder Sted, og at derfor en virkelig, efter faste Regler bestemt Indkomstskat maa være Noget, som bør søges naaet i Fremtiden. Jeg er ogsaa overbevist om, at i det Dieblif, Statsindkomstskatten bliver overladt Communalbestyrelserne til Eigning, vil dette være det Middel, hvorigennem Indkomstskatten efterhaanden vil hane sig. Dei til Communerne og, saalænge dette ikke er skeet, være en Rettesnor for deres Eigning paa Formue og Leilighed.

Det var kun disse Bemærkninger, jeg ønskede at gjøre med Hensyn til de to forskjellige Grundbetragtninger, der her paatrænge sig. Hvad angaaer Lovforslaget, saaledes som det foreligger, da kan jeg ganske slutte mig til de fleste af de Anker, der allerede ere anførte derimod. § 13 er saa ofte bleven kaldt Knudepunktet, og det er da ogsaa om den, at de fleste Bemærkninger have dreiet sig. Ansættelsen af Indtægten til 6 pCt. kan jeg ei heller Andet end ansee for meget overdreven. Det er ganske vist, at Landbrug giver en fast og solid Indtægt, men paa den anden Side er det ogsaa vist, at Ingen sætter sine Penge i Landeiendomme for at tjene paa dem. Det er i Grunden saa, at udenfor den egentlige Bøndestand er det tildeels Lieb-haveri at have Landeiendomme. Dette er en Erfaring, som vistnok Alle have gjort, og som tydeligt nok viser, at en Forrentning af 6 pCt. ikke vil kunne antages virkelig at finde Sted, og man vilde vistnok være dem taknemmelige, som vare istand til at paavise Landeiendomme, der kunne give 6 pCt. i Rente. — Et andet Punkt, jeg vilde omtale, har ogsaa før været berørt; det er Afdraget af de 300 Rd. for Familjens eget Arbejde, en Post, som ogsaa har været optagen i det tidligere Lovforslag. Her findes imidlertid ingen Antydning af, at dette Beløb skulde kunne stige efter den Giendoms Værdi, hvorom der handles; her siges kun, at det ikke